

Supporters gaven Fred de „pulle”

Oud-wieleridool in een vroeger interview: „Wat je ook doet, tracht het goed te doen”

BERLARE — Het plotse overlijden van Fred De Bruyne bracht heel wat herinneringen boven in Berlare. In de puitenkloppersgemeente had hij heel wat supporters, vooral als het goed ging. In een mindere periode hingen de supporters soms een „pulle” aan de deurkruk van zijn woning, om hem duidelijk te maken dat hij beter ging werken. Het oud-wieleridool had ook zijn tegenstanders. Oorlogsomstandigheden bleken nog lang na de wapenstilstand de meningen te verdelen. Het leidde uiteindelijk mee tot zijn verhuizing naar de Provence. We laten enkele van zijn vrienden aan het woord. Ze getuigen allemaal over de ernst waarmee hij voor zijn beroep leefde. „Gelijk wat je ook doet, tracht het goed te doen”, gaf hij mee tijdens een interview in 1982.

Marcel Leys woonde tot zijn twaalfde naast het gezin De Bruyne. „We zijn samen opgegroeid, haalden samen katekwaad uit. Met de plechtige communie, in 1942, droegen we beiden hetzelfde pak. En nadien reden we met de fiets naar school in Dendermonde, ik naar het middelbaar, hij naar de vakschool.” Fred zei me in 1982 dat hij architect wou worden. Zoals voor zoveel andere jongens zorgde Fred ervoor dat Marcel wielrenner werd. „We reden nauwelijks samen. Fred stapte steeds voor mij over naar een hogere categorie.” Leys weet dat niet iedereen Fred goed gezind was, maar herinnert zich toch de blijde intrede van Fred na elke grote overwinning of na het behalen

Een archiefphoto toont de jonge Fred na een overwinning midden zijn Berlaarse supporters.

van de Desgranges-Colombo-prijs.

In de beginjaren van Freds wieleroopbaan was Frans De Bock zijn vaste verzorger. „Bij een wedstrijd voor beginnelingen stond ik toevallig aan de Blauwhofdreef toen Fred een platte band kreeg. Ik liet hem met mijn koersfiets verder rijden. Na de wedstrijd vroeg Gentenaar Cesar De Baets, Freds raadgever, of ik Fred niet wou masseren.” Van toen af tot het begin van zijn echte profcarrière kwam Fred elke koersdag onder Frans handen terecht. „Het gebeurde

regelmatig dat ik hem, vóór mijn eigen dagtraak, om vijf uur ging masseren.”

Frans herinnert zich nog goed hoe Fred zich voorbereidde op een grote wedstrijd. „De dagen dat hij in houten klompen kilometers almaalde om zijn voeten te harden, zijn niet te tellen. Hij was zeer sektuur over zijn fiets. Zo wou hij een breed stuur om de luchttoevoer zo groot mogelijk te maken. Hij leefde volledig voor zijn beroep. Zelfs na zijn eerste Milaan-San Remo-overwinning ging hij om

21 uur naar bed, terwijl wij verder feesten.”

Frans en zijn vrouw Germaine probeerden al zijn Belgische wedstrijden te volgen. In het begin was dat met de fiets, later mochten ze meereiden met André Janssens, de man die Fred introduceerde bij de toenmalige BWB-bondsleider Arnold Standaert. „Naar de wedstrijden dicht bij huis reden we samen met de andere leden van supportersklub, waar ondermeer Charel Dhaese de lidgelden voor op-haalde.” Maar als Fred een mindere

periode doormaakte, waren er snel mensen die de „pulle” aan de klink van zijn voordeur gingen hangen” om hem te zeggen dat hij beter zou gaan werken.

Zelenaar Karel Buysse trainde samen met Fred. „Maar meestal had Fred er al een training opzitten toen hij mij kwam halen. Hij verzorgde zich veel beter dan de meeste andere renners.” Door overwinningen en ereplaatsen in 1959 werd Buysse geselecteerd voor de nationale ploeg voor de Ronde van Frankrijk. In Berlare wordt gezegd dat Fred daar voor iets tussen zat. „Mij heeft hij daar nooit iets over verteld, maar het zou kunnen dat hij daarvoor bij Standaert is tussengekomen. Ik kon immers goed met Debruynne over de baan.”

BRT

Simonne Clinck stond, als verpleegster van dr. De Fleur, mee in voor zijn medische verzorging. Zij weet nog hoe Fred vluig door had dat ook sportmensen zich overal moeten kunnen tonen. Van dorpsmeester Bogaert leerde hij Frans. „In de rondes trachtte ik, terwijl andere renners slijpen, andere talen bij te leren. Zo werd de overstap naar de BRT nadien heel wat gemakkelijker.” zei Fred tijdens een interview in 1982. Enige jaren terug deed Simonne een poging om Fred ere-burger van Berlare te maken. Zonder gevolg. Simonne wist vrijdag als één van de eersten dat Fred overleden was.

„Het was een volledige verrassing. Vorige maandag heb ik hem nog gezien, na een controlebezoek aan het Gentse UZ. Alles leek toen in orde.” De familie had het overlijden eigenlijk willen stillohouden, maar daarvoor bleek de faam van Fred te groot. Men hoopt nu toch op een intieme begrafenisplichtigheid in de gemeente waar hij de voorbije jaren rust vond.

Nico KEPPENS